अत्र तु भाषार्थकदण्डके पुनः पठति। परं तु दण्डकपठितानां सर्वेषामपि 'भासार्थः' इति भासार्थकत्वमाह। '.....रोटयतीति णौ॥' (श्लो. 74) इति देववाक्यं क्षीरस्वामिनोऽनुकूलमिति बोध्यम्।

रोटकः-टिका, रुरोटयिषकः-षिका; रोटयिता-त्री, रुरोटयिषिता-त्री, इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि चौरादिककोटयतिवत् (205) बोध्यानि।

(1419) "रुटि स्तेये" (I-भ्वादिः-327. सक. सेट्. पर.)

'रुठि—' इति, 'रुडि—' इति च केचिदमुं पठन्ति।

रुण्टकः-ण्टिका, रुण्टकः-ण्टिका, रुरुण्टिषकः-षिका, रोरुण्टकः-ण्टिका; रुण्टिता-त्री, रुण्टयिता-त्री, रुरुण्टिषिता-त्री, रोरुण्टिता-त्री; इत्यादिकानि सर्वाण्यपि रूपाणि भौवादिककुण्ठतिवत् (209) ज्ञेयानि।

(1420) "रुठ उपघाते" (I-भ्वादिः-336. सक. सेट्. पर.)

'रुण्ठतीति गतौ, रोठेदुपघाते—।' (श्लो. 79) इति देवः।

'अश्मा लुलुठिषते।' इति भाष्यं व्याचक्षाणः कैयटस्तु (3-1-7) 'रुठ लुठ प्रतीघाते' इति पाठमाहतवान्।

रोठकः-ठिका, रोठकः-ठिका, रुरोठिषकः-रुरुठिषकः-षिका, रोरुठकः-ठिका; रोठिता-त्री, रोठयिता-त्री, रुरोठिषिता-रुरुठिषिता-त्री, रोरुठिता-त्री; इतीमानि रूपाणि सर्वाण्यपि दैवादिककुप्यतिवत् (224) बोध्यानि।

(1421) "रुठि गतौ" (I-भ्वादिः-345. सक. सेट्. पर.)

'रुण्ठतीति गतौ, रोठेदुपघाते—।' (श्लो. 79) इति देवः।

'आलस्ये गतिप्रतिघाते च' इति क्षीरस्वामी।

रुण्ठकः-ण्ठिका, रुण्ठकः-ण्ठिका, रुरुण्ठिषकः-षिका, रोरुण्ठकः-ण्ठिका; रुण्ठिता-त्री, रुण्ठयिता-त्री, रुरुण्ठिषिता-त्री, रोरुण्ठिता-त्री; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि भौवादिककुण्ठतिवत् (209) ज्ञेयानि।

(1422) "रुदिर् अश्रुविमोचने"

(II-अदादिः-1067. अक. सेट्. पर.)